

Иван Вазов

На един отговор

Тъй е, брате; всичко днеска в нас съзира се, че гасне,
равнодушье навсъде е; глас и звуци гръмогласни
не го стрякат от сънят.

Всуе толкова надежди, що изпълниха сърцата,
че живот светлив щем видим да огрей земята,
що е дала нам денят!

Навсъде е студ и дрямка, дрямка жалостна, злокобна,
тишина дълбока влада, що прилича да е гробна,
тъй дълбока е она!

Всред всеобщето вълнение, векът ни що причинява,
всред промените чудесни нищо в нас се неменява;
всред светлик... е тъмнина!

Глухо! Глас на естеството, всемогъщия глас на века,
глас на времена минали и на бъдащност далека
тоя сбрания, силен глас,
що на толкоз мъртви наций във сърца огън възпали,
кой би могъл да възбуди и дъбравите заспали,
е бездушен... ням за нас!

Що е тоя мрак тъжовен, небосклон ни що стъмнява?
Ил е вятър мразовити, що в души ни вледенява
чувства висши, технний жар?
Благородните стремленья отзив нийде не намират;
те от светъл извор биват, но загасват, но умират,
без да сторят шум... разгар.

Да! Че искрата гаснее връх поледица корава,
че заря сама не може мрачния зимен ден да стрява
без съчувствующ огън.
Думи силни, вдъхновени от скала се глухо връщат,
та и струни сладкозвучни кой ли дух, уви, бутна щат?
Кой разбрал би лирин звън?

О, ти харно си го рекъл, че денят не е за песни,
що величие възпяват, дарби и дела чудесни.
О! За плач, за плач сме днес!
Зарад сълзи сме достойни, че в страданията тлеем,
че доволни сме от нас си и не мислим, не жалеем
наш народен интерес.

Галац, 1871, декември 6

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Преслав Марков

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8430>]